

В житті переплелись і щастя, і печаль

Якось до редакції районки зателефонувала жителька Поліського пані Валентина, яка розповіла про чудову жінку й хорошу свою подругу із Зірне Марію. І запевнила, що ця людина варта уваги, про неї з цікавістю читатимуть наші передплатники. «То чому ж не познайомитись ближче зі своєю односельчанкою?» – подумала я.



Марія Титівна Семенович родом з Городища, та вийшла заміж у Зірне, де відтоді й мешкає. Тут народила й виховала п'ятьох дітей. Четверо з них подарували їй десять внуків, потім родину поповнили дві красуні-правнучки. Чималий жит-

тевий досвід допоміг Марії Титівні стати мудрою, вміло добирати слова у конфліктних ситуаціях. До того ж вона життєрадісна, щира й добра людина.

З дитинства М. Т. Семенович привчена до роботи, адже була найстаршою серед п'яти дітей у сім'ї. Сталось так, що її матір прикувала до ліжка хвороба, а батько увесь час працював у колгоспі, тому хатне господарство довелось вести самій.

Після закінчення восьмирічної школи здібних учнів переводили в Березне, адже середньої на той час у Городищі ще не було. Тому Марію з чотирма її однокласницями направили в райцентрівську «червону» школу (нині гімназія ім. Миколая Буховича). Проте вони не довго її відвідували, бо спільної мови з новими однокласниками чомусь не знайшли. Спочатку навіть приховували від батьків те, що не ходять на заняття, сиділи упродовж шкільного дня в місцевому парку. Звичайно, це не могло тривати довго. Згодом дівчина продовжила навчання у вечірній школі.

Під час нашої довготривалої розмови виринули спогади і про кохання, одруження, прожиті роки з чоловіком Віктором, на жаль, нині уже покійним. З легким сумом згадала Марія Титівна свою свекруху, яка всіляко допомагала їй, була хорошою людиною. Розповіла про народження первістка, як того дня важко було навіть готувати біля плити млинці, та вона все-таки дісталась пішки до Березнівської лікарні, звідки її вже ніхто не відпустив.

Робити в колгоспі почала замість свекрухи, бо була впевнена, що має більше сили і зможе більше зробити. На той час там працювали лише старші жінки, та після появи Марії молодь почала приєднуватись до неї. Свекруха ж доглядала внука.

Пізніше за енергійність, наполегливість її призначили бригадиром городньої бригади. На цю відповідальну посаду Марія погодилась з острахом, та й то не одразу. Вона була єдиною жінкою серед керівників, тому інколи бувало тяжкувати. Але справи загалом йшли добре, вро-

жаї її бригада збирала хороші.

Упродовж життя довелось і за кордоном попрацювати, і готувати на сільських весіллях. Протягом 20 років була депутатом сільради.

2018-ий для Марії Титівни – ювілейний, влітку їй виповниться 70, але вона і досі активна, енергійна та весела жінка. Щоб застати її вдома, треба дуже постаратися. Оскільки моя односельчанка співає в церковному хорі місцевого Свято-Пантелеймонівського храму, то багато часу проводить на богослужіннях, інколи їздить з сусідкою-подругою в інші села на празники. Для неї церква відіграє важливу роль у житті – це душевна розрада, духовна міцність. До храму її привела тяжка непоправна втрата – передчасна смерть сина.

Усю свою турботу і любов Марія Титівна віддала дітям, плакаючи в них тільки хороше. Вона й досі піклується про них, з висоти свого життєвого досвіду дає цінні поради, завжди підкаже і допоможе. У їх родині прийнято дбати один про одного, тому уже дорослі діти щороку відправляють матір на відпочинок та оздоровлення, на екскурсії святими місцями, за що вона їм дуже вдячна. М. Т. Семенович звідусіль привозить не лише позитивні враження, а й нові знайомства. Щира дружба з деякими людьми продовжується з року в рік – спілкуються по телефону, приїжджають в гості, вітають одне одного зі святами.

Та й вдома не доводиться сумувати, бо живе не сама. Внучка Яна, її чоловік Роман і їх донечка Єва нещодавно переїхали до неї, відтоді Марія Титівна відпочиває – домашні клопоти онука взяла на себе. З маленькою розумничкою Євою прабабуся не тільки забавляється, а читає книжки, допомагає їй вивчати азбуку.

Перешкоди на життєвій дорозі М. Т. Семенович завжди долала стійко, сильний характер не змогли зламати жодні труднощі. В її житті переплелись радість і горе, щастя і печаль, але вона зберегла в собі душевну теплоту, оптимізм, віру в краще майбутнє.

Яна СТАХНЮК.